

Jan Mrcasik: Prezident dosadí většinu Ústavního soudu a rozhodne budoucnost na 10 let. Budeme aktivistická soudcokracie, nebo demokracie?

- CZ24 News | 11. ledna 2023

ČESKO: Všechny dosavadní prezidentské volby v ČR byly poměrně bezvýznamné - platil bonmot Douglase Adamse, že „Úkolem prezidenta není moc vykonávat, nýbrž odvádět od ní pozornost.“ Prezident nemůže téměř nic. Jedno však může: jmenovat ústavní soudce. Drtivé většině [ústavních soudců vyprší mandát](#) v letech 2023-25 a nový prezident jmenuje své soudce. Ti mohou mít na ČR na dlouhých 10 let větší vliv, než vláda samotná. Právě progresivní ÚS nedávno rozhodly např. o vybití 30% krav v Nizozemí, popravování pacientů bez jejich souhlasu, či kriminalizaci odvěkých názorů.

Ultraradikální aktivisté dávno pochopili, že narazili na hranice toho, co si dokáží vydupat v politice. Voliči nejsou až tak hloupí, aby si odsouhlasili likvidaci celých oborů průmyslu či brutální zásahy do životní úrovně. Jak říkají aktivisté, „demokracie se musí omezit“. A to jde dvěma způsoby: buď přes nadnárodní instituce jako EU a OSN... Či ještě lépe, zneužitím Ústavních soudů.

Zatímco totiž zákon může nová vláda zrušit a mezinárodní smlouvu vypovědět, judikát Ústavního soudu platí napořád. A nevěřili byste, jak je možné Ústavu, která měla původně práva občanů proti represi a útlaku státu chránit, překroutit a zneužít.

Kupříkladu Piráti se stali mistry v argumentaci, proč mají „ústavní právo“ zakázat auta i průmysl. Česká Ústava totiž ve článku 35 říká, že „každý má právo na příznivé životní prostředí“ a nikdo je nesmí ohrožovat ani poškozovat - takže stačí zamávat zprávou IPCC a rázem je na světě „ústavní povinnost“ zakázat auta, vytápění fosilními palivy i krávy. A záleží jen na soudcích ústavního soudu, zda takovou extremistickou dezinterpretaci ústavy vyhodí do koše - nebo k ní naopak zaváží vládu a všechny budoucí „klimatickým judikátem“. To není hypotetické strašení, nýbrž prokázaná empirie. V Nizozemí se velmi podobný případ již stal.

Empirické zkušenosti: takto aktivistické Ústavní a Nejvyšší soudy zavádí revoluci

Když nizozemští zelení aktivisté nedokázali prosadit své požadavky demokraticky, šli k Ústavnímu soudu. Regulace EU totiž říkají, že u chráněných krajinných oblastí, zejména Natura 2000, nesmí být „Uloženo nadměru dusičnanů“, což vláda sice uznávala, ale nezahajovala žádnou masivní represi ani omezení.

Aktivistický Nejvyšší soud Nizozemí tedy judikoval, že vláda má [povinnost proti dusíku dělat více](#) - a dokud sama nezakáže dost dusičnanů, soudy si vzaly celou zemi za rukojmí a začaly zakazovat jakoukoli výstavbu čehokoli, farem, firem i dopravní infrastruktury, s argumentem že by zhoršily emise dusíku. Zrušily takto např. 18,000 stavebních povolení.

Ve výsledku tohoto soudního vydírání [vláda přikázala](#), že musí být zavřeno a zrušeno na 30 % farem a dobytka. Farmáři protestovali, policie po nich střílela, vše marné - judikát Nejvyššího soudu přebíjí vše.

Jiný příklad – v roce 2016 byla v Nizozemí pacientka s Alzheimerovým syndromem. Nejprve nahlásila, že protože nechce být v domově důchodců, požaduje eutanázii „až k tomu nazraje čas.“ Ovšem na dotaz, zda již tedy čas nazrál a chce být zabita, odpověděla že ne. Dr. Marinou Arendsová se přesto rozhodla, že pacientce „[viděla na očích, že nemyslí vážně že nechce umřít.](#)“ Nejprve jí do kávy tajně nalila sedativa – a pak ji píchla smrtící injekci, ačkoli se její oběť -nedokonale uspaná- pokusila ubránit a musela být přemožena s pomocí příbuzného.

Soudy nižších instancí to prohlásily za jasnou vraždu – pacientka sice chtěla eutanázii, ale teprve až si sama řekne a neřekla si, naopak to odmítla. Jenže v roce 2020 Nejvyšší soud Nizozemí judikoval, že vše bylo v pořádku – zeptat se pacienta na svolení jej zabít je totiž pouhé „doporučení, nikoli povinnost“ (!), a pokud s jejím zabitím souhlasila rodina, je úplně jedno, že se to pacientka výslovně odmítla i že se fyzicky bránila. „Ušetřilo ji to průměrně 7 let dalšího utrpení“. Nizozemská společnost pro eutanázii pak pochopitelně s potěšením upravila pravidla tak, aby se tento judikát „eutanázie proti vůli pacienta“ stal standardem.

Rozsudky Nejvyššího, resp. Ústavního soudu mohou mít i nepřímý, ovšem o to ničivější vliv, kdy drobná zmínka v argumentaci vypůsobí revoluci. V USA se po desetiletí vedla živá demokratická debata a politické rozepře, jak má být regulován vztah mezi stejnopohlavními páry. Tam, kde to byla demokratická vůle lidu, jednotlivé státy USA zavedly „[občanské svazky jako ekvivalent](#) manželství – více či méně stoprocentní podle demokratické vůle voličů v tom kterém státě.

Čtrnáct aktivistů ovšem podalo ústavní žalobu, že tím, že jejich svazkům muž-muž či žena-žena ty státy, kde to bylo proti demokratické vůli občanů, nedovolují říkat „manželství“, údajně porušují jejich lidská práva ze 14. dodatku Ústavy. Ten zakazuje vládě „oklešťovat práva občanů“ nebo jim odpírat „rovnou ochranu zákonů“ – Ústava musela být velmi kreativně překroucena v duchu školy „Living document“, aby se na tento text dal napasovat nárok na vynucení si uznání stejnopohlavních manželství. Aktivistický ÚS jim však poměrem 5:4 hlasů v rozsudku [OBERGEFELL ET AL. v. HODGES](#) dal za pravdu, čímž demokratická rozprava skončila. Mimoděk tím ale také judikoval, že pokud stejnopohlavní páry chtějí manželství, znamená to že instituci manželství „nedevalvují nýbrž respektují“...

A přímým výsledkem byl faktický soudně vymáhaný zákaz názoru, že manželství znamená výhradně svazek muže a ženy a stejnopohlavní svazky jsou něco jiného. Jak judikovaly následné rozsudky – můžete si myslet, že s tím nesouhlasíte, avšak máte [povinnost to proti svému přesvědčení podporovat](#) svými činy.

A nebo mohou Ústavní soudy chránit svobodu - pokud se změní soudci

Ovšem po změně personálního složení takového soudu to může dopadnout i přesně naopak. V USA nyní rozsudkem [Virginia v. EPA](#) Nejvyšší soud zakázal Bidenově MŽP, resp. EPA – úřadu na ochranu životního prostředí s pravomocemi de-facto ministerstva – zneužívat zákon o Čistotě ovzduší k nařizování omezování emisí CO₂, protože CO₂ není průmyslová škodlivina ani polutant ovzduší, jichž se dotčený zákon týkal – je to nejpřirozenější produkt nejen spalování, ale i dýchání, který lidé, zvířata i rostliny potřebují k přežití. Jakékoli nařízení o omezení emisí CO₂ průmyslu tak nelze provést svévolně a jednostranně nikým nevoleným úřadem na základě zneužití nesouvisejícího zákona, nýbrž by muselo být demokraticky politicky odhlasováno Sněmovnou i Senátem jako zákon nový.

Nejvyšší soud USA také v přelomovém rozsudku „[Matal v. Tam](#)“, že i údajná „hate speech“ je chráněna 1. dodatkem Listiny základních práv a svobod USA zaručující svobodu projevu, a proto nesmí být trestána... A to právě proto, že „svoboda projevu znamená hlavně svobodu tomu projevu, který nenávidíme“.

Jak je možné, že Nejvyšší Soud USA takto otočil a začal hájit opravdové individuální svobody před diktátem aktivismu? Protože Trump, ačkoli to byl prezident neznající a nerespektující Ústavu a zahraničněpoliticky nekompetentní, udělal jednu věc dobře. Stihl za svého mandátu jmenovat tři kvalitní konzervativní soudce NS – Neila Gorsucha, Bretta Kavanaugha a Amy Barretovou.

Jak vidno, Ústavní a Nejvyšší Soudy mohou být buď zneužity k nedemokratickému prosazování extremistických politických názorů a požadavků, nebo naopak bránit individuální svobody a status quo před revolucionáři. Záleží pouze na osobnostech a ústavněprávním přesvědčení soudců.

Díky agresivnímu prosazování represe a násilných zásahů do individuálních práv, prosazovaných „pokrokovými“ aktivisty, se každopádně Nejvyšší a Ústavní soudy stávají klíčovou součástí politiky a jednostrannými rozhodčími, jaké občanské svobody budou zrušeny a zničeny a jaké naopak zachovány.

ČR není prezidentský systém. Je úplně jedno, jaké má prezident názory na politiku - záleží jen, jaké jmenuje soudce.

V ČR je mandát Ústavního soudce 10 let. Pokud prezident, který vzejde z těchto voleb, nominuje „progresivní“ soudce po vzoru Nizozemí, čeká nás 10 let absolutní bezmoci, kdy ani sebedemokratičtější a sebereakčnější vláda nebude moci omezit ani přibrzdit extremistickou politiku nátlakových skupin.

Vybírejme tedy prezidentského kandidáta tímto prizmatem.

Nezáleží, co si prezident myslí o zahraniční politice – nerozhoduje o ní prezident, nýbrž vláda a MZČR.

Nezáleží, co si prezident myslí o obranné politice – nerozhoduje o ní prezident, nýbrž vláda a MOČR.

Nezáleží, co si prezident myslí o válce na Ukrajině – nemá šanci ji jakkoli ovlivnit, ani ovlivnit postoj ČR.

Nezáleží, co si prezident myslí o ekonomice – nemá šanci ji jakkoli ovlivnit, protože není ani vláda rozpočet sestavující, ani sněmovna rozpočet schvalující, ani MFČR. (Ano, jmenuje bankéře ČNB, jenže tam také nic změnit nemůže protože 3 ze 7 členů včetně guvernéra dosadil Zeman na dalších 6 let.)

Záleží takřka výhradně na tom, jaké by jmenoval Ústavní soudce. Zda konzervativní, kteří budou chránit naše práva, svobody a status quo před útokem radikálů „Permanentní revoluce“, požadujících všechno zakázat a omezit ve jménu Vyššího Dobra. Nebo progresivní, kteří s gustem prakticky zruší svobodu slova, mobility, podnikání atd.

Jaké ústavní soudce chtějí jmenovat kandidáti na prezidenta 2023?

Deník E15 se prezidentských kandidátů zeptal právě na tuto klíčovou otázku: koho by jmenovali jako ústavní soudce? Výsledek nezahrnuje všechna jména – byl dotazován před výsledky petic. Co nám to říká?

- Pavel by jmenoval co mu doporučí poradní skupiny – jména žádná.
- Nerudová v programu říká, že by jmenovala „soudce smýšlející konzervativně i liberálně, levicově i pravicově“. E15 řekla, že chce genderově vyvážené odborníky. *Jmenovala konkrétně **Barbaru Pořízkovou a Danielu Zemanovou.***

- Pořízková je proti genderovým kvótám a byla v senátu NSS, který rozhodoval o legalitě celoplošných lockdownů vlády. Je zaná ale i kontroverze ohledně solární elektrárny v Moldavě, která začala stavět v nezastavitelné oblasti proti přímému zakazu ČIZP, ale Pořízková to vyhodnotila jako „investici v dobré víře“ chráněnou zákonem. Těžko říct, co z toho plyne pro zelený/progresivní aktivismus.
- Zemanová byla předsedkyní Unie Soudců, jako taková se vyjadřovala např. ke kauze Miloše Zbránka (poměrně zdrženlivě a zákona dbale). Má „přese všechny výhrady slabost“ pro právní systém USA – což však může znamenat kteroukoli z hlavních [ústavněprávních škol](#). Jak Originalismus coby hledání skutečného ducha a smyslu Ústavy tak, jak jí její autoři chtěli chránit individuální práva, tak Textualismus jako formalistické lpění na liteře, tak ovšem i aktivistický „Living document“ kde je role Ústavy jako pojistka proti budoucí politické zvůli zcela převrácena na potvrzení libovolné zvůle aktuálních trendů a tendencí, nebo dokonce Pragmaticismus coby „účel světí prostředky“ ospravedlňování fakticky nezákonných či protiústavních činů. Škoda, že Zemanová nebyla konkrétnější.
- Dalších 6 jmen neznáme.
- Hilšer chtěl osobnosti s praxí, které by měly „porozumění pro problematiku lidských práv“ – dá se tedy očekávat ústavněprávní aktivismus. Jména žádná.
- Středula by vše projednal, jména žádná.
- Zima by vybral na základě doporučení lidí z justice.
- Diviš by jmenoval takové, kteří se „drží litery Ústavy“, než aby ji ohýbali. To se zdá být odkazem na, americkou právní teorii řečeno, Textualistické či Originalistické pojetí ústavy oproti aktivistickému.
- Bašta by jmenoval „soudce, které z malicherných důvodů odmítl schválit Senát“ – tzn. jmenovitě Zemanovy kandidáty **Petra Poledníka, Aleše Gerlocha a/nebo Jana Sváčka**.
 - Poledník měl kontroverzi z toho, že jednak zastupoval podvodnou firmu EO servis, a jednak pracoval jako soukromý rozhodce ve prospěch splátkových firem (šlo o od té doby revidovanou praxi tzv. „rozhodčích doložek“, kde spory mezi smluvními stranami neřešil nestranný soud, nýbrž „soukromý soud“ rozhodce, jehož nestrannost byla těžce zpochybněna.) Závažné je, že pokračoval ve vydávání „rozsudků“ rozhodčího soudce i poté, co soudy tuto praxi zakázaly a Poledník to dobře věděl. Ohledně jeho ústavněprávních názorů na jednu stranu chrání advokáty před nelegálním oklešťováním jejich práv a před narušením mlčenlivosti advokátů, ale na druhou stranu vehementně bojuje proti „poskytování právních služeb“ neadvokáty v čele s institutem zmocněnce. Tzn. to, co provozuje DFENS nebo Tomáš Pecina.
 - Aleš Gerloch byl kritizován za své propojení s politickými lobbisty. Ohledně jeho právních názorů mnoho nevíme, do popředí vystupuje snad jen fakt, že se svým rozhodnutím zastal soudců, s jejichž judikátem osobně nesouhlasil, kvůli „obhajobě procesního mechanismu, který k tomu rozhodnutí vedl“. Tím se jeví být na straně ústavněprávní školy Textualismu či Strukturalismu, nikoli aktivismu – ale může padnout za oběť překrucování textu Ústavy jako viz pirátská klička s „právem na životní prostřední, ergo zákazem emisí CO2“.

Zbývá Fischer. Ten odpověděl E15 naprosto vyhybavě a mlhavě. Ale nesmírně vypovídající je, že předtím byl skandalizován za to, že by odmítl jmenovat Ústavním soudcem homosexuála či pedofila – nikoli však kvůli nějaké fobii či diskriminaci, nýbrž systémově kvůli nezneužívání soudu k tématům aktivistů:

„Chtěl jsem poukázat na to,
že **ústavní soudce by neměl reprezentovat vlivovou skupinu, která současně usilu**

je o úpravu právních poměrů, a to kvůli možnému střetu zájmů. Právě proto, že Ústavní soud je poslední instancí, která o těchto věcech bude rozhodovat.“

To je přesně takový kontra-ústavněsoudně-aktivistický postoj, jaký potřebujeme ze všeho nejvíce!

Fischer si zjevně jako jediný z kandidátů uvědomuje jak realitu kulturních válek, tak zhoubný dopad rozhodování ústavních soudců na Západě za poslední roky – a je odhodlán nedopustit totéž u nás.

Jak odhadnout, koho by dosadili do ÚS, u kandidátů podle jejich postojů?

Postoje všech prezidentských kandidátů na klíčová politická témata shrnuje tato tabulka Týdeníku Echo:

Chybí v nich Babiš, protože Babiš nemá žádný názor krom takového, který je pro něj momentálně ekonomicky výhodný. Jak předvedl v otázce Green New Dalu, kdy nás zradil a zaprodal Zelené represí, jen aby se dnes drze tvářil, že to on ne, on nic, on muzikant a nevinná oběť. Nebo v otázce migrace, kde se v ČR tvářil že je proti a přitom byl ochoten přijmout [přijetí 18,000](#) migrantů.

Jaké Ústavní soudce by většina kandidátů volila se dá odhadnout na základě ustálených „politických kompasů“ z jiných států. Existují totiž témata, která jsou jaksi indikativní linie.

Pokud se bavíme o aktivismu Ústavních soudců, bavíme se především o politicko-hodnotové linii tzv. Progresivismu (P), kterému na západě vzdorují niminálně „konzervativní“ strany (K). Ta linie je ucelená a má celou řadu klíčových témat:

1. uzákonit stejnopohlavní manželství (P:pro, K:proti)
2. uzákonit dekarbonizaci průmyslu, ekonomiky a jedinců (P:pro, K:proti)
3. plošná omezení a nařízení jako boj proti zdravotním krizím – lockdowny ap. (P:pro, K:proti)
4. kontinuální liberalizace eutanázie až směrem k „o eutanázii jedince rozhodují jiní“ (P:pro, K:proti)
5. omezování svobody slova ve jménu „boje proti nenávisti“ (P:pro, K:proti)
6. institut výhrady/výjimky svědomí (P:proti, K:pro)

Kdo je progresivní v jedné z těchto otázek, bude na základní úrovni statisticky pravděpodobně progresivní i v ostatních těchto otázkách. A naopak kdo je v jedné z těchto otázek konzervativní, bude nejspíše konzervativní i v ostatních.

Není totiž například dost dobře možné ponechat plnou svobodu nesouhlasu a odpírání součinnosti z důvodu výhrady svědomí, a přitom prohlásit stejnopohlavní svazky za manželství coby lidské právo. Stejně tak není dost dobře možné prohlásit, že masové represe a omezení nejsou přiměřenou reakcí na epidemii COVID19 a přitom prohlásit, že masové represe a omezení jsou přiměřenou reakcí na změny klima.

Z toho plyne, že vztah ke klíčovým definičním otázkám progresivní politické linie je jakýsi „lakmusový papírek“ a proxy-indikátor, jak by se daný kandidát postavil k ostatním progresivním otázkám – a zda by na Ústavní soudce jmenoval soudce aktivistické, progresivní a ochotné okleštit demokracii ve prospěch soudcokracie, nebo zda by se striktně drželi litery a účelu Ústavy a politické otázky přenechali politikům v parlamentu.

V tabulce prezidentských respondentů Echa figurují dvě taková témata: manželství homosexuálů a

dekarbonizační politika maskovaná do otázky „je třeba přehodnotit cíle Green New Dealu?“

Z toho pro manželství homosexuálů jsou PRO, tzn. na progresivní linii, všichni – kromě Fischera a Bašty.

Ohledně represivně-dekarbonizační linie jsou pro kategorické přehodnocení dekarbonizační politiky pouze Středula a Bašta. Pro přehodnocení metod, nikoli však cíle jsou Fischer (brát GND „s rozumem“), Diviš, Pavel a Zima. A naopak neústupnými podporovateli dekarbonizační politiky, kteří nehodlají ustoupit ani o píď, jsou Nerudová a Hilšer.

Zajímavé podrobnosti přinesla opět anketa e15 na Green New Deal. Vypadlo z ní, že Fischer ohledně GND mluví o zateplení, úsporách energií a recyklaci – ani čárka o dekarbonizaci. Oproti tomu Pavel chce klimatickou neutralitu a Nerudová vidí Green New Deal jako „pozitivní dopad“ a příležitost.

Jediná jistota neaktivistických soudců Ústavního soudu: Fischer či Bašta

Je naprostou tragédií dnešní doby, že progresivní, aktivistickou a tedy represivní politiku v takové či onaké míře zastávají téměř všichni kandidáti až na katolíka a národovce. Tváří v tvář Progresivně laděným médiím, vysokým školám i mainstreamu se nikdo jiný neopovází být „reakční živel“.

Samozřejmě můžete volit Jaroslava Baštu. Ale výrazně nadpoloviční většina občanů ČR je alergická na Rusko a jeho dobyvačnou válku na Ukrajině, takže přes tuto většinu Bašta se svými názory, jako že Ukrajina by Rusku měla odstoupit dobytá území výměnou za mír a kapitulovat, nebo že v letech 2014/15 se ruská armáda na Ukrajině neangažovala vzdor nezpochybnitelným přiznáním a [důkazům o opaku](#), nikdy nemůže projít coby absolutní nehoráznosti – ostatně u mě také ne.

Ještě horší je však naprosto degradující ústavní ignorance a arogance Bašty, který se domnívá, že coby prezident může „odvolávat vládu“ a svým voličům zcela podvodně, absurdně a směšně slibuje, že „ukončí válku a odvolá vládu“, jako kdyby snad ČR byla prezidentský systém jako USA, a nikoli premiérský parlamentní jako je doopravdy.

Pokud mají kandidáti mimo mediální trojku jen malou šanci dostat se desítkami procent hlasů do druhého kola – potom Bašta ji má zcela nulovou, protože okruh jeho volitelnosti je příliš úzký.

Oproti tomu Fischer alespoň chápe Ústavu, velmi silně zná a rozumí aktivismu Nejvyšších Soudů na Západě a výslovně odmítá jmenovat Ústavními soudci aktivisty ve střetu zájmů.

Z jeho výroku jasně plyne, že odmítne jmenovat soudcem ÚS kohokoli, kdo je ve střetu zájmů – nejen homosexuály kvůli střetu zájmů zneužít ÚS k uzákonění stejnopohlavního manželství, nejen pedofily kvůli střetu zájmů legalizovat pedofilii, ale musí odmítnout i dekarbonizační Zelené kvůli střetu zájmů uzákonit klimatickou nouzi a klimatické cíle nedemokratickou cestou...

A v současných průzkumech veřejného mínění je Fischer 4. v pořadí hned za Pavlem, Nerudovou a Babišem. Přitom na něj dokonce (zatím) nevypadl žádný kostlivec ze skříně, vyjma toho „zlého výroku“ o soudcích ve střetu zájmů.

Tentokrát to je poprvé od roku 2013 o menším zlu

Ve všech předchozích prezidentských volbách jsem volil – znechuceně jsem odevzdal prázdnou obálku. Nebylo co řešit, všichni byli zhruba stejně špatní a přitom o nic nešlo.

V roce 2023 budu s vidinou osmi ústavních soudců a jejich potenciálu provést v ČR takovou totální aktivistickou revoluci, jako v Nizozemí či Kanadě, se skřípěním zubů volit nejmenší zlo... Které má

alespoň marginální šanci uspět.

Vidím to takto: není potřeba hlasovat pro coby pro „menší zlo“ pro kohokoli z médií preferované trojky, protože proti aktivismu nakloněné Danuši se tam vždy dostane někdo, kdo ji může porazit. V prvním kole je tedy volný výběr – a jde o to, zvolit toho nejlepšího kandidáta z hlediska nominace ústavních soudců, který má alespoň trochu šanci.

A tak ačkoli má Fischer v řadě oblastí nemoudré názory. Ačkoli má zahraničněpolitické názory poněkud naivní a jednoduché. Ačkoli je nazelenalý (ale alespoň ochotný k ústupkům)...

Je jistota, že jako jediný ze zvolitelných by jmenoval přesně takové soudce Ústavního soudu, kteří doopravdy hájí Ústavu coby pojistku proti zneužívání síly státu k prosazování jak zájmů mocných lobby, tak represivní státní moci, tak státní ideologie. Neaktivistické, nikoli ve středu zájmů, nikoli protlačující radikální politiku skrze zneužívání soudů.

Dokonce není úplně bez šance dokonce ani kdyby se náhodou dostal do druhého kola, protože na Pavla i Nerudovou vypadávají stále další a větší kostlivci ze skříní a řada lidí je nesnáší, kdežto Fischer je docela nekonfliktní.

Už znám svoje „nejmenší zlo“. Vy si vyberte to své. A modleme se za neškodné soudce Ústavního soudu ČR. O moc více pro svůj osud dělat nemůžeme a přitom jde o to, zda se dalších 10 let budou utahovat šrouby progresivní represe stejně divoce, jako v Kanadě či Nizozemí.

AUTOR: Jan Mrcasik

[ZDROJ](#)